

Arrest

nr. 137 046 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. RONSE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Pakistaans staatsburger te zijn, Khan van origine, en afkomstig uit Rawalpindi, provincie Punjab. In augustus 2009 vertrok u naar het Verenigd Koninkrijk om er te studeren. In maart 2011 keerde u terug naar Pakistan. Sinds april 2011 werkte u als ingenieur voor een firma in Islamabad. 's Avonds ging u regelmatig bidden in de Jamia Masjid Yasim-moskee gelegen in uw buurt. In november of december 2011 leerde u tijdens uw moskeebezoek een zekere A.(...) K.(...) kennen. Jullie praatten regelmatig met elkaar voor de gebeden begonnen. Na enige tijd begon A.(...) K.(...) tegen u over de jihad en over zelfmoordaanslagen. Hij wilde weten hoe u daar over dacht. U antwoordde hem

echter dat u er niets mee te maken wilde hebben. U begon te vermoeden dat A.(...) K.(...) lid was van een terroristische groepering. Daarom ging u vanaf begin april 2012 niet meer naar de moskee. A.(...) K.(...) belde u echter enkele keren op. Hij eiste dat u naar hem zou komen en zich zou aansluiten bij zijn groepering. Als u dat niet deed, zou u hiervoor boeten. U ging naar het plaatselijk politiebureau, maar de politie wilde uw klacht niet aannemen omdat u geen bewijzen kon voorleggen. Daarna kreeg u nog meer dreigtelefoons. Op 5 mei 2012 was uw zestienjarige neef M.(...) A.(...) bij jullie thuis op bezoek. Toen u hem met uw motorfiets naar huis bracht, kwamen jullie onderweg een vriend tegen die u vroeg om met hem mee te gaan naar Islamabad. U gaf uw motorfiets aan uw neef zodat hij zelf naar huis kon rijden. Toen u in Islamabad was, werd u opgebeld door uw vader die zei dat uw neef voor zijn huis werd neergeschoten door onbekende personen. U vermoedde dat leden van de terroristische groepering van A.(...) K.(...) per vergissing uw neef hadden neergeschoten omdat ze dachten dat u het was. Uw vader kwam u ophalen in Islamabad en bracht u naar huis. U pakte uw spullen in en nam de bus naar Karachi waar u gedurende enkele dagen bij uw neef verbleef. U vertelde hem over uw problemen en hij regelde uw reis. Op 8 mei 2012 vertrok u met de vrachtwagen naar Iran. U reisde vandaaruit via andere landen verder naar België waar u op 1 juni 2012 aankwam. U vroeg op 12 juni 2012 asiel aan. U vernam van uw familie dat uw neef overleden was aan zijn verwondingen. Uw moeder vertelde u dat ze drie dreigbrieven ontvangen had. In de eerste dreigbrief bevestigden uw vervolgers dat ze uw neef per vergissing hadden neergeschoten en dat ze u wilden vermoorden. Onbekende personen kwamen na uw vertrek naar uw huis om naar u te informeren. In oktober 2013 vielen enkele leden van een terroristische groepering uw ouderlijk huis binnen op zoek naar u.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten voor: uw geboorteakte, een kopie van de overlijdensakte van uw neef, verschillende documenten betreffende de ziekenhuisopname van uw neef, getuigschriften van uw werkgevers, en uw diploma's.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er vervolgd werd door leden van een terroristische groepering. Een zekere A.(...) K.(...), lid van deze terroristische groepering, probeerde u ervan te overtuigen om voor hen een zelfmoordaanslag te plegen. Omdat u dit weigerde, bedreigde hij u met de dood. Uw neef werd per vergissing door leden van deze groepering neergeschoten, omdat ze dachten dat u het was. Hij overleed later aan zijn verwondingen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/07/2013, p. 4, 5, 6, 7, 8).

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw opeenvolgende verklaringen met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten meerdere tegenstrijdigheden en incoherenties bevatten.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat uw vervolgers na uw vertrek nog drie dreigbrieven bij u thuis bezorgden waarvan de laatste in oktober 2012 toegekomen was. U stelde verder geen informatie te hebben of uw vervolgers daarna ook nog naar u op zoek waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/07/2013, p. 8). In uw tweede gehoor beweerde u recent van uw familie vernomen te hebben dat uw vervolgers in oktober 2013 uw huis zijn binnengevallen op zoek naar u en dat er vanaf dan regelmatig onbekende personen naar uw huis kwamen om naar u te informeren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/01/2014, p. 2). Toen u er tijdens uw derde gehoor op gewezen werd dat het toch wel merkwaardig is dat uw vervolgers na de laatste dreigbrief in oktober 2012 nog ongeveer een jaar gewacht hebben tot oktober 2013 om uw huis binnen te vallen en naar u te informeren, stelde u opeens dat onbekende personen al eerder bij u thuis langskwamen om naar u te informeren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/06/2014, p. 3-4). Ook later tijdens hetzelfde gehoor stelde u duidelijk dat onbekende personen al na de laatste dreigbrief, die in oktober 2012 toekwam, naar u kwamen informeren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/06/2014, p. 10), wat dus duidelijk in strijd is met uw verklaringen tijdens uw eerdere gehoren waaruit bleek dat uw vervolgers pas vanaf oktober 2013 opnieuw naar u op zoek waren. Toen u vervolgens op deze tegenstrijdige verklaringen gewezen werd, stelde u aanvankelijk dat u het tijdens het eerste gehoor misschien vergat te vermelden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/06/2014, p. 10), wat geen aanvaardbare uitleg biedt, aangezien u toen toch duidelijk verklaarde geen informatie te hebben of uw vervolgers na de laatste dreigbrief nog naar u op zoek waren. Bovendien wijzigde u onmiddellijk daarna nog een keer uw eerdere verklaringen en beweerde u dan weer dat uw vervolgers misschien toch pas later zijn beginnen langskomen om naar u te vragen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/06/2014, p. 10). De vaststelling dat u uw verklaringen tijdens hetzelfde gehoor verschillende keren aanpaste doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Verder stelde u zowel tijdens uw eerste als uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal dat uw moeder de eerste dreigbrief in augustus 2012 heeft ontvangen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/07/2013, p. 8 en gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/01/2014, p. 7). In uw

derde gehoor stelde u daarentegen echter dat de eerste dreigbrief op 8 mei 2012 was toegekomen. U preciseerde nog dat het drie dagen na de aanslag op uw neef was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/06/2014, p. 3). Verder verklaarde u in het eerste gehoor dat uw moeder de dreigbrieven in jullie brievenbus gevonden heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/07/2013, p. 7). In het derde gehoor stelde u dan weer dat de brieven gewoon op de oprijlaan voor het huis in de voortuin gegooid werden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/06/2014, p. 3, 12). Toen u vervolgens met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, herhaalde u telkens slechts uw laatste verklaringen waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opgeheven worden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/06/2014, p. 10, 12).

De vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties hebben alle betrekking op essentiële elementen in uw asielrelaas waarvan verwacht kan worden dat u hierover tijdens uw opeenvolgende gehoren coherente verklaringen aflegt. Bijgevolg ondermijnen deze tegenstrijdigheden en incoherenties de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig.

Bovendien zijn uw verklaringen aangaande uw gedwongen rekrutering door een terroristische groepering om een zelfmoordaanslag te plegen weinig waarschijnlijk te noemen. Zo omschreef u zichzelf als niet erg religieus en stelde u dat u van bij het begin aan A.(...) K.(...) te kennen hebt gegeven dat u niets te maken wilde hebben met jihad en zelfmoordaanslagen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/06/2014, p. 7, 9). Toen u gevraagd werd om welke reden ze u dan specifiek zouden uitgekozen hebben om voor hen een aanslag te plegen, kon u dit niet met zekerheid zeggen. U vermoedde slechts dat het was omdat u in Islamabad werkte en zich daar vrij kon bewegen waardoor u daar gemakkelijker een aanslag zou kunnen plegen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/06/2014, p. 9), wat nog voor vele andere personen uit Rawalpindi geldt. Uit uw verklaringen blijkt verder niet dat er enige andere specifieke reden zou zijn waarom ze u uitkozen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/07/2013, p. 8, 10; gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/01/2014, p. 3; gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/06/2014, p. 9). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt echter dat de taliban en andere terroristische groeperingen over voldoende vrijwilligers beschikken en dat gedwongen rekrutering niet gebruikelijk is. Rekruteringspogingen gebeuren ook zonder aandacht te trekken. Enkel de meest geschikte nieuwe rekruten worden effectief ingezet (zie LandInfo. Topical note Pakistan: Security-related issues in KPK and FATA, d.d. 08/11/2013, p. 7). In het licht van deze informatie is het dan ook weinig waarschijnlijk dat de leden van deze terroristische groepering u specifiek zouden uitgekozen hebben en u onder dwang zouden willen rekruteren om voor hen een zelfmoordaanslag te plegen waarbij ze dan zelf een groot risico zouden lopen om aangegeven te worden bij de autoriteiten.

Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat u tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot uw aankomst in België. U verklaarde dat u in België tijdens een politiecontrole van de vrachtwagen waarmee u reisde werd tegengehouden. U stelde dat dit op 1 juni 2012 was. Toen u tijdens uw eerste gehoor gevraagd werd waarom u dan pas op 12 juni 2012 asiel hebt aangevraagd, beweerde u slechts dat u op dat moment niet wist dat u hier asiel kon aanvragen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/07/2013, p. 11). Uit het document opgesteld door de lokale politie te Veurne (Administratief verslag vreemdelingencontrole) aangaande deze controle dat zich in uw administratief dossier bevindt, blijkt echter dat als reden voor uw verblijf in België asiel werd opgegeven, waaruit afgeleid kan worden dat u in strijd met uw verklaringen wel degelijk op de hoogte was van de mogelijkheid om in België asiel aan te vragen. Toen u er tijdens uw tweede gehoor mee geconfronteerd werd dat men u bij deze politiecontrole toch gewezen had op de mogelijkheid om asiel aan te vragen, paste u uw verklaringen aan en beweerde u dan weer dat de politie u dit inderdaad had uitgelegd, maar dat u niet wist waar u in Brussel asiel kon aanvragen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/01/2014, p. 9), wat weinig overtuigend is gezien u een hoogopgeleide persoon bent die bovendien de Engelse taal machtig is. U verklaarde verder dat u na enkele dagen een Pakistaanse man ontmoette die u aanraadde om naar Italië te gaan en daar asiel aan te vragen. In Italië zou men u echter gezegd hebben dat uw vingerafdrukken al in België werden genomen en dat u daar dan asiel moest aanvragen waarna u teruggekeerd zou zijn naar België (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/01/2014, p. 8, 9). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken had u echter in strijd met deze verklaringen aangegeven dat u naar Frankrijk was gegaan om daar asiel aan te vragen (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 35). Gezien dergelijke tegenstrijdige en incoherente verklaringen kan maar weinig geloof gehecht worden aan uw uitleg waarom u niet eerder asiel hebt aangevraagd en vormt het feit dat u na uw aankomst in België nog bijna twee weken gewacht hebt alvorens asiel aan te vragen hierdoor een negatieve indicatie voor de ernst van uw beweerde vervolgingsvrees.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan

de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geviséerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw geboorteakte bevat louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel worden getrokken. Uw diploma's en de getuigschriften van uw werkgevers bevatten louter informatie aangaande uw studies en uw professionele activiteiten waaraan evenmin getwijfeld wordt. De kopie van de overlijdensakte van uw neef alsook de documenten betreffende zijn ziekenhuisopname worden evenmin betwist. Echter, ze ondersteunen op generlei wijze uw versie van de omstandigheden van de feiten (met name dat uw neef voor u werd aanzien), waardoor ook deze documenten uw beweerde vervolgingsfeiten niet kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 *“op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de huisvesting van de vreemdelingen”*, van artikel 1, A (2) van *“de internationale conventie op het statuut van de vluchtelingen”* van 28 juli 1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953, van artikel 1(2) van het protocol *“op het statuut van de vluchtelingen”* van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967 en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt dat hij driemaal consequente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de feiten die hij persoonlijk heeft meegemaakt. Het betreft onder meer de ontmoeting met A. K., de aard van de contacten, de geuite bedreigingen en de aangifte bij de politie. Ook omtrent het navolgend incident dat plaatsvond op 5 mei 2012, waarbij verzoekers neef werd neergeschoten, heeft verzoeker driemaal consequente en gedetailleerde verklaringen afgelegd. Bovendien heeft verzoeker spontaan de nodige documenten overgemaakt, waaruit blijkt dat verzoekers neef kort na het incident werd opgenomen in het ziekenhuis met een schotwonde in de nek en uiteindelijk overleed op 14 juni 2012. Verzoeker had af en toe contact met zijn moeder en zo wist hij te vertellen dat zij hem had verteld dat er drie brieven thuis waren bezorgd en dat ze niet wist door wie deze waren bezorgd. Verzoeker vermeldde correct dat de tweede en de derde brief respectievelijk op 1 september en 15 oktober 2012 werden bezorgd. Bij de datum van de eerste brief heeft verzoeker zich vergist, maar gelet op zijn gedetailleerde en consequente verklaringen dient zijn geloofwaardigheid op dit punt niet in twijfel te worden getrokken. De eerste brief kwam op 8 mei toe. Wat betreft de vindplaats van de brieven had verzoekers moeder aanvankelijk gezegd dat ze thuis werden afgeleverd, waardoor verzoeker er van uit ging dat ze in de brievenbus waren afgeleverd. Verzoeker sprak nadien opnieuw met zijn moeder en zij vertelde toen expliciet dat de brieven bij de voordeur in de tuin waren gegooid. Verzoekers moeder vertelde eveneens over een incident in oktober 2013 waarbij hun huis werd doorzocht. Verzoeker legde hier zowel tijdens het tweede als het derde gehoor zeer gelijklopende verklaringen over af. Wat betreft de verschillende verklaringen met betrekking tot het feit of verzoeker na de laatste brief nog gezocht zou worden, stelt verzoeker dat hij tijdens het eerste gehoor vertelde dat hij zelf geen telefoons meer had gekregen en dat er geen brieven meer waren afgeleverd. Verzoeker herhaalt dat hij voor de gebeurtenissen na zijn vertrek diende af te gaan op wat zijn moeder af en toe losliet en op dat moment had zij niets anders verteld, zodat hij geen verdere informatie kon geven. Verzoeker betwist dat er sprake zou zijn van incoherenties tussen het tweede en het derde gehoor wat betreft het feit of er voor de huisinval nog mensen naar hem op zoek waren. Daarnaast legt verzoeker recente bronnen neer die uitdrukkelijk bevestigen dat er wel degelijk sprake is van gedwongen rekrutering en dat dit vaak voorkomt. Verzoeker gaf aan dat hij niet veel mensen kende in de moskee en dat het dan ook niet ondenkbaar is dat A. K. om deze reden de eerste contacten met verzoeker heeft gelegd. Bovendien was verzoeker werkzaam in Islamabad, een interessant doelwit voor de terroristische groeperingen. Bij zijn aankomst in België heeft de politie inderdaad uitgelegd waar verzoeker asiel kon aanvragen. Verzoeker bevond zich op dat moment in Veurne en was nog nooit in Brussel geweest, waardoor hij niet begreep waar hij juist naar toe moest om asiel aan te vragen. Verzoeker ontmoette vervolgens een Pakistaanse landgenoot die hem uitlegde dat het beter zou zijn om in Italië asiel aan te vragen, waarop verzoeker de trein nam naar Italië. In Italië werden verzoekers vingerafdrukken genomen en werd hij via Frankrijk terug naar België gestuurd. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, verwijst verzoeker naar de zeer slechte algemene veiligheidssituatie in Pakistan, waar er verschillende gewapende terroristische groeperingen werkzaam zijn en strijden tegen het regime en waartegen de Pakistaanse overheid tevergeefs tracht de strijd te winnen. Verzoeker verwijst hierbij naar het aan het verzoekschrift toegevoegde rapport van SATP. Tevens stelt verzoeker dat uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat de TTP en de Punjabi taliban in de provincie actief zijn en tot de tanden gewapend zijn. Zij viseren de provincie Punjab en bijgevolg is er sprake van een ernstig veiligheidsrisico in deze provincie.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een aantal diploma's, drie getuigschriften van werkgevers, een kopie van het opnamedocument van verzoekers neef in het ziekenhuis, een kopie van de overlijdensakte van verzoekers neef, twee rapporten met betrekking tot de rekruteringsmethodes van de taliban, een rapport van South Asia Terrorism Portal en een aantal persartikelen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg

uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af met betrekking tot kernaspecten van zijn asielrelaas. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat er in de moskee mannen met lange baarden waren, die hem vragen stelden, hem wouden meenemen om hem dingen voor hen te laten doen, hem zeiden dat hij naar de hemel zou gaan als hij stierf voor zijn geloof en wilden dat hij met hen meeding om een training te volgen (stuk 17, vragenlijst, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker daarentegen dat er slechts één persoon in de moskee was die hierover met hem sprak (stuk 11, gehoorverslag, p. 4, 5). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken over meerdere personen sprak, terwijl hij bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen één persoon aanduidt en zijn naam noemt (stuk 17, vragenlijst, p. 3; stuk 11, gehoorverslag, p. 4, 5). Geconfronteerd met deze vaststelling, stelt verzoeker dat er meerdere personen in de moskee waren, maar dat slechts één persoon hem aansprak (stuk 11, gehoorverslag, p. 10). De Raad merkt echter op dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken consequent in het meervoud sprak. Zo zei hij niet alleen dat er mannen met lange baarden naar de moskee kwamen, maar ook dat 'zij' wilden dat hij met hen meeding, dat hij niet wist tot welke groepering 'zij' behoorden en dat 'zij' agressief werden en zijn familie bedreigden toen hij bleef weigeren (stuk 17, vragenlijst, p. 3). De Raad merkt overigens op dat verzoeker aan het begin van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een aantal opmerkingen maakte bij zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, maar dit geheel onvermeld liet (stuk 11, gehoorverslag, p. 1, 2, 3). Bovendien blijkt verzoeker bijzonder onwetend over de ene persoon die hem zou hebben aangesproken in de moskee. Tot welke terroristische groepering deze persoon behoorde weet verzoeker immers niet, noch of hij ook andere personen hierover aansprak (stuk 11, gehoorverslag, p. 5, 6). Evenmin weet verzoeker wat hij in zijn dagelijkse leven deed, waar hij woonde of tot welke familie hij behoorde (stuk 11, gehoorverslag, p. 5, 6).

Daarnaast legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent de dreigbrieven die hij zou hebben ontvangen na zijn vertrek. Zo verklaarde hij tijdens zijn eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot tweemaal toe dat hij de eerste brief kreeg op 8 augustus 2012 (stuk 11, gehoorverslag, p. 7, 8). Tijdens zijn tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker echter dat de eerste dreigbrief eind augustus kwam (stuk 7, gehoorverslag, p. 7). Tijdens zijn derde gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker geheel in strijd met zijn eerdere verklaringen dat hij de eerste brief ontving op 8 mei 2012 (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Gewezen op deze tegenstrijdigheid stelt verzoeker slechts dat hij denkt dat hij voordien ook 8 mei zei (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Waar

verzoeker in onderhavig verzoekschrift bevestigt dat de eerste brief op 8 mei 2012 kwam en stelt dat hij zich vergist had, merkt de Raad op dat dit geenszins afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen. Bovendien is deze verklaring geenszins aannemelijk. Verzoeker verklaarde tijdens zijn eerste gehoor immers dat in de eerste brief vermeld stond dat het niet de bedoeling was om zijn neef te doden, maar dat het de bedoeling was verzoeker zelf te doden (stuk 11, gehoorverslag, p. 7). De Raad merkt echter op dat verzoekers neef pas op 14 juni 2012 zou zijn overleden aan zijn verwondingen (stuk 11, gehoorverslag, p. 7). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoeker de eerste brief zou hebben ontvangen op 8 mei 2012 en dat hierin reeds stond geschreven dat het niet de bedoeling was om de verkeerde persoon te doden (stuk 11, gehoorverslag, p. 7). Voorts merkt de Raad op dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor verklaarde dat de dreigbrieven in de brievenbus werden gestoken (stuk 11, gehoorverslag, p. 7). Tijdens zijn derde gehoor stelt verzoeker daarentegen dat de brieven op de oprijlaan in de voortuin werden gegooid (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt verzoeker slechts dat zijn moeder zei dat ze de brieven in de tuin bij de voordeur vond (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker dat hij ervan uit ging dat de brieven in de brievenbus gestoken werden omdat zijn moeder aanvankelijk niet had gepreciseerd waar de brieven precies werden afgeleverd. Later zou zij hem verteld hebben dat de brieven in de voortuin werden gegooid. De Raad stelt echter vast dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor niet alleen expliciet stelde dat de brieven in de brievenbus zaten, maar ook verklaarde dat hij na de derde brief aan zijn ouders gezegd zou hebben om een briefje op de brievenbus te hangen dat hij niet meer in het huis woont, waardoor de Raad vaststelt dat dit wel degelijk in eerdere gesprekken werd vermeld (stuk 11, gehoorverslag, p. 7, 8). Bovendien is het geenszins aannemelijk dat verzoekers moeder dergelijke belangrijke documenten gewoon weggooide (stuk 11, gehoorverslag, p. 7; stuk 7, gehoorverslag, p. 7; stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Verder stelt verzoeker tijdens zijn tweede gehoor dat het huis van zijn ouders door vier mannen werd doorzocht op 10 oktober 2013, waarbij de inbrekers naar hem vroegen (stuk 7, gehoorverslag, p. 2). Deze mannen zouden alle documenten in verband met verzoeker meegenomen hebben en gezegd hebben tegen verzoekers ouders dat zij geen problemen meer zouden kennen, als ze geen klacht tegen hen indienen (stuk 7, gehoorverslag, p. 2). Sindsdien zouden er echter regelmatig verschillende soorten mensen langskomen, die zeggen dat ze komen in verband met verkiezingen of als dokter (stuk 7, gehoorverslag, p. 2). Hoewel verzoeker stelt dat dit normaal kan zijn, vermoedt hij van niet (stuk 7, gehoorverslag, p. 2). Verzoeker verklaarde hierbij expliciet dat er voor het overige niets anders gebeurde (stuk 7, gehoorverslag, p. 2). Er tijdens het derde gehoor op gewezen dat het opmerkelijk is dat zijn belagers een jaar gewacht hebben tussen de laatste brief en de inval, stelt verzoeker echter plots dat de personen die zagezegd voor verkiezingen langskomen daarvoor ook reeds kwamen (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij tijdens het tweede gehoor sprak over mensen die kwamen voor de verkiezingen en stelt dat de verkiezingen van mei 2013, hetgeen bevestigt dat verzoeker verklaarde dat er ook voor de huisinval allerlei mensen op verschillende manieren langskwamen, stelt de Raad dat, wat er ook van zij, verzoeker tevens verklaarde dat deze mensen in heel de straat langskwamen (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Verzoekers verklaringen dat zij kwamen om specifiek naar hem te informeren, zijn dan ook slechts loutere vermoedens (stuk 7, gehoorverslag, p. 2; stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 10).

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot zijn aankomst in België. Verzoeker zou immers op 1 juni 2012 in België zijn toegekomen, maar pas op 12 juni 2012 asiel aangevraagd hebben (stuk 7, gehoorverslag, p. 8). Gevraagd waarom verzoeker zo lang gewacht heeft, stelt hij dat hij van een Pakistaanse man hoorde dat hij beter in Italië asiel kon aanvragen, maar dat hij daar te horen kreeg dat zijn vingerafdrukken reeds in België werden genomen en hij aldus geen asiel kon aanvragen in Italië (stuk 7, gehoorverslag, p. 8, 9). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker daarentegen dat hij naar Frankrijk ging om asiel aan te vragen (stuk 18, verklaring, vraag 35). Tevens verklaarde verzoeker aanvankelijk dat hij bij zijn aankomst op 1 juni 2012 in België werd opgepakt door de politie, maar niet wist dat hij asiel kon aanvragen (stuk 11, gehoorverslag, p. 11). Er tijdens zijn tweede gehoor op gewezen dat hij bij deze politiecontrole 'asiel' aangaf als reden voor zijn verblijf in België (stuk 18), stelt verzoeker dan weer dat de politie hem vertelde dat hij naar Brussel moest gaan en daar asiel kon aanvragen, maar dat hij niet wist waar hij dat kon doen (stuk 7, gehoorverslag, p. 9). De Raad stelt echter vast dat verzoeker zijn nalatige houding geenszins kan verschonen. Immers, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. De Raad stelt vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift slechts herhaalt dat

hij niet precies begreep waar hij naartoe moest in Brussel om asiel aan te vragen en stelt dat hij naar Italië ging. Verzoeker slaagt er echter geenszins in de bovenstaande vaststellingen te weerleggen.

2.6. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde diploma's en getuigschriften van werkgevers hebben geen betrekking op zijn asielrelaas en zijn *in casu* niet dienstig. Wat betreft de overlijdensakte en het document met betrekking tot de ziekenhuisopname van verzoekers neef, stelt de Raad vast dat hieruit geenszins kan worden afgeleid in welke omstandigheden verzoekers neef het slachtoffer werd van een schotwonde. Gelet op het voorgaande kan er echter geen geloof gehecht worden aan verzoekers beweerde problemen. Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat veel Pakistaanse documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn. De waarde van Pakistaanse documenten is hoe dan ook relatief.

2.7. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming betreft op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014, dat door verzoeker wordt aangehaald in onderhavig verzoekschrift, heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Punjab, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Pakistan" "Actuele Veiligheidssituatie" van 18 februari 2014) blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier over een zeer lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. De omvang van het gepleegde geweld in Punjab is beperkter dan het geweld dat in FATA, Khyber-Pakhtunkhwa en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de doden in 2013 werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste incidenten vonden plaats in de verkiezingsmaand mei en het geweld heeft voornamelijk plaats in de stad Lahore. In de rest van de provincie bleef het overwegend rustig. Hoewel zich in Punjab met enige regelmaat aanslagen voordoen kan niet gewaagd worden van een situatie van veralgemeend geweld.

Hieruit blijkt dat het geweld in de provincie Punjab niet willekeurig is of dermate hoog dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Het door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde rapport van South Asia Terrorism Portal en de persartikelen bespreken de veiligheidssituatie in Pakistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar tonen niet aan dat er in de provincie Punjab een situatie van

willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Het rapport van South Asia Terrorism Portal vermeldt bovendien expliciet dat de provincie Punjab het minst getroffen gebied van het land blijft. Hierboven werd reeds vastgesteld dat het conflict zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verder stelt dat uit de aan het verzoekschrift toegevoegde persartikelen blijkt dat de TTP en de taliban in Punjab actief zijn, stelt de Raad vast dat een verwijzing naar informatie van algemene aard niet voldoende is om aan te tonen dat verzoeker zelf effectief het slachtoffer was van dergelijke praktijken of bedreigd en vervolgd wordt in zijn land van herkomst. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Hierboven werd overigens reeds vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met A. K. en de terroristische groepering waartoe deze behoorde. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus te ondergraven.

2.8. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.10. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF